

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(I Petru 2, 9)

Cuprins

Potirul comun al Împărtășaniei	1
Gânduri la vreme restrîște	3
Pildă de folos	5
Poezie religioasă	6
Din viața parohiei	7
Rugăciuni speciale	8

Contact:
Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 23 / 2020

IANUARIE - MARTIE

Împărtășirea din același Potir

Un articol de specialitate disponibil pe platforma Science Direct scoate în evidență cât de puțin probabilă este infectarea cu o boală prin împărtășirea din același Potir euharistic.

Articolul apărut în International Journal of Infectious Diseases (nr. 11 / 2013) este semnat de James Pellerin și Michael B. Edmond, ambii cercetători la Departamentul de Medicină Internă al Universității din Virginia (Virginia Commonwealth University), și analizează literatura de specialitate privind ceremoniile religioase în iudaism, creștinism, islam și hinduism despre care s-a raportat că ar fi cauzat infecții.

Au fost mai multe experimente și studii care sugerează că împărtășirea dintr-un potir comun contaminează vinul și potirul. Însă, nu a fost documentat niciodată un caz de boală cauzat de împărtășirea din potir și care să fie menționat în literatura de specialitate.

Se ridică întrebarea de ce chiar dacă se contaminează vinul și potirul, nu se îmbolnăvesc persoanele credincioase care se împărtășesc?

Răspunsul este pentru că vinul din potir nu este vin obișnuit, ci vin sfințit, adică sângele lui Hristos, Izvorul Vieții, Cel ce a vindecat mulțimi de bolnavi și a biruit moartea prin Înviere (cf. Ioan 6:55-56; 11:25-26).

Redăm capitolul studiului care face referire la Sfânta Euharistie.

Potirul comun al Împărtășaniei

Sfânta Împărtășanie este o practică creștină care constă într-un grup adunat pentru a se împărtăși din pâine și vin primite de la un slujitor sau preot. Vinul este în mod frecvent oferit dintr-o cupă sau prin îmbibarea pâinii în vin, o practică numită întingere. După ce fiecare slujitor bea din potir, slujitorul îi șterge marginea înainte ca următoarea persoană să se împărtășească din acel potir. De asemenea, în unele biserici, prescurile

sunt așezate în potirul cu vin, iar o linguriță (în latină cochlear) este utilizată pentru a scoate prescura de împărtașanie din potir pentru a fi așezată în gura primitorului. Lingurița comună nu este ștearsă între primitori.

Posibilitatea ca potirul să împrăștie infecție a fost dezbătută în literatura medicală din secolul al 19-lea, când Forbes și Andres au ridicat ipoteza că o gură contaminată poate produce bacterii în vin.

De atunci, patru alte studii, o recenzie și mai multe articole de opinie, inclusiv unul de la Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor (CDC) au fost publicate pe tema riscului infecției din potir.

Riscul infecției depinde de mai mulți factori, inclusiv de încărcătura bacteriană sau virală din saliva celui care se împărtășește, abilitatea organismului de a rezista proprietăților antimicrobiene ale potirului de aur sau argint și conținutului de alcool din vin, pâza folosită pentru a șterge marginea potirului, abilitatea recipientului de a distruge orice organism patogen. Exemple de potențiali patogeni sunt cei care se transmit prin salivă, prin leziuni cutanate orale/labiale, pe cale fecală-orală, prin picături sau prin căi aeriene.

În 1946, Burrows a demonstrat că atunci când persoane voluntare s-au împărtășit din potirul euharistic, cu instrucțiunea de a lăsa cât mai multă salivă pe marginea potirului, bacteriile au fost recuperate în număr mic. În 1967, Gregory a arătat într-o simulare mai realistă a slujbei Împărtașaniei, că diferite specii de bacterii au putut fi recuperate de pe potir, inclusiv stafilococi, specii Neisseria, streptococi beta-hemolitici și non-hemolitici și specii Micrococcus.

În 1967, Hobbs și unii colegi ai săi au făcut experimente care au concluzionat că argintul și vinul pot avea proprietăți antimicrobiene. Cu toate acestea, intervalul de timp dintre împărtașirea din potir a fiecărei persoane, care de obicei este mai mic de cinci secunde, nu este suficient pentru a cauza o scădere semnificativă a numărului de bacterii. Ei au descoperit și că rotirea potirului era inefficientă pentru a scădea colonizarea (cu bacterii); totuși, ștergerea marginii potirului cu pâza de în scădea numărul de bacterii cu 90%. Toate studiile au concluzionat că riscul răspândirii bolii nu poate fi exclus dar este extrem de scăzut. În 1993, Furlow și Dougherty au prelevat probe de pe potire de argint și de ceramică înainte și după opt slujbe. Au cultivat organisme potențial patogene, precum stafilococul auriu, Haemophilus parainfluenzae și Moraxella catarrhalis. Ei au concluzionat că trebuie utilizate cupe individuale pentru a elimina riscul infecției. În cele din urmă, în 1998, Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor a raportat că niciodată nu a existat o răspândire a infecției legată de potirul euharistic. Ei au făcut referire la un studiu din 1997 în care 681 participanți care s-au împărtășit zilnic din potirul comun nu au avut un risc mai mare de infecție decât cei care au participat mai rar la slujbele creștine sau care absentau total de la ele.

Ei au concluzionat că este cel mai probabil sigur să participăm la slujbele la care se utilizează un potir comun, cu mențiunea ca orice membru al comunității cu boală respiratorie activă sau cu leziuni ale buzelor sau gurii să se abțină de la împărtășire.

În concluzie, există dovezi bazate pe experimente care sugerează că împărtășirea dintr-un potir comun contaminează vinul și potirul. Însă, nu a fost niciodată un caz documentat de boală cauzat de împărtășirea din potir și care să fie menționat în literatura de specialitate.

(Basilica.ro / Raluca Ene)

Gânduri la vreme de restriște

Ioan Aurel Pop, președintele Academiei Române :

A venit nenorocirea aceasta peste noi și nu știm ce să facem. Unii ne lamentăm și ne gândim la sfârșitul lumii și la prezicerile lui Nostradamus. Alții ne dăm viteji în vorbe și declarăm ritos că nu ne temem de nimic, dar în adâncul nostru numai noi știm ce este. Cei mai mulți tăcem, privim în jur și nu ne vine să credem. Știu că nu există cineva cu vreo soluție miraculoasă pentru a ne face optimiști în aceste zile. Ne gândim la ce este mai rău, ne uităm la cei care sunt (deocamdată!) mai loviți decât noi, ne cufundăm în gânduri sumbre.

Evident, avem și câteva remedii, unele doar paliative. Rădem la primirea unor glume și filmulețe pe mail sau pe WhatsApp și mai ieșim din încordare. Rădem, dar nu e întotdeauna râsul nostru. Totuși, râsul ține de esența umană, este tipic omenesc și a salvat lumea de la multe rele. Se spune că Aristotel a avut un tratat despre râs, pe care biserica occidentală ar fi încercat să-l oculteze și să-l condamne, fără să reușească. Apoi, ne gândim că nu este prima catastrofă planetară prin care trece omenirea. Au fost răciri sau încălziri bruște de climă, au fost molime ucigătoare, de la Ciurma Neagră care a omorât, pe la jumătatea secolului al XIV-lea, între 30-60% din populația Europei până la Gripa Spaniolă de la finele Primului Război Mondial, care a ucis mai mulți oameni decât însuși războiul. Și, de fiecare dată, viața a învins. Sigur că a învins pentru cei rămași și nu i-a mai putut învia pe cei duși dintre noi, pe cei dragi ai noștri, lăsându-ne cu speranța în obșteasca înviere... Dar ne mai gândim, în aceste zile, și la altele și ne încurajăm cu vorba noastră, salvatoare de multe ori, că în tot răul este și un bine. De când oare nu am mai respirat, mai ales în marile orașe, un aer mai curat? Deocamdată ne putem plimba pe jos – fiindcă Dumnezeu ne-a dat picioare ca să umblăm cu ele și nu să le punem doar pe pedala de accelerație a mașinii ori să le îndreptăm obligatoriu spre ascensoare – prin locuri mai ferite, pe cărări demult uitate și ocolite.

Am trecut mereu grăbiți pe lângă edificii și nu am văzut un detaliu arhitectonic original, nu am avut vreme să prețuim un colț de stradă, o statuie sau un bust al unui om odinioară faimos și azi uitat. De când nu am mai avut răgazul să privim o găză care învie după iarnă, de când nu am mai conștientizat versurile lui Topârceanu cu puil de muscă ieșit „ca să-și usuce labele”? Poate că în serile lungi, vom reuși și noi, ca Blaga, să auzim (din nou ori pentru prima dată) „cum bat în geamuri razele de lună”. Poate că nu i-am mai ascultat demult pe părinții și bunicii noștri, cu durerile lor, cu poveștile lor de demult, cu obsesiile lor de oameni bătrâni și bolnavi. S-ar putea ca ideile lor fixe, săcăielile lor, sfaturile lor și chiar amintirile lor, gândurile nostalgice din viața lor trecută să ne ni se pară dintr-o dată pline de farmec și de miez. De când nu ne-am mai jucat în chip serios cu nepoții ori copiii noștri, fără grabă, în tihnă, cu sufletul deschis? Iată că avem acum timp să ne punem în pielea lor și să înțelegem că „bucuria și iubirea lor este jocul”, că au nevoie și ei de copilărie și că este așa de simplu, de necesar să ne copilarim și noi câteodată. Unii dintre noi ne mirăm că vin românii acasă din depărtări și ne gândim că ar trebui să rămână unde se află. Da, comod și sigur pentru noi și, poate, chiar pentru ei, așa ar fi, numai că firea omenească nu se ghidează întotdeauna după regulile rațiunii. Pe lângă minte, avem și inimă, iar inima ne trage la casa noastră, lângă ai noștri, lângă aceia care ne pot înțelege „bucuria și amarul”, dorul și durerea. Acum se vede că

globalizarea nu ne poate despărți de „locul nașterii noastre”, că ne exprimăm grijile mai bine în românește, chiar dacă vorbim și engleză, franceză ori germană. Inochentie Micu, trecut în lumea dreptilor în 1768, la Roma, după aproape un sfert de veac de exil, a cerut să fie îngropat acasă, la Blaj, în așteptarea obșteștii învieri, pentru că „nu poți învia cu-adevărat decât din pământul patriei”. Mulți au privit cu nepăsare această dorință testamentară și au pus-o pe seama unui om amărât, a unui om de demult, care gândea după tiparele vieții lui. Iată că acele tipare se potrivesc și astăzi, pentru că, în anumite privințe, „nimic nu este nou sub soare” (nihil novi sub sole). Trudiți de viața trepidantă, vlăguiți de alergătura zilnică, dați afară de prin trecătoarele slujbe, umiliți câteodată pentru banul câștigat greu, speriați de primejdia stingerii printre străini, românii iau calea țării. Unii își dau seama abia acum că odinioară, când ispita câștigului substanțial i-a putut orbi, au hulit țara, în loc să se supere doar pe oamenii nemernici, pe instituții nevolnice, pe împrejurări nefaste. De câte ori nu am auzit persoane (de succes sau nu) care spuneau că nu mai au nevoie de România, că s-au săturat de România ori că nu vor mai reveni în România! Sufletul nu se pliază, însă, după rațiunea rece, după orgoliul de moment și nici după venitul material copios. Mulți ascultă acum imnul național cu alte urechi, iar unora „Balada” lui Ciprian Porumbescu le dă altfel de fiori. Casa de acasă, oricât de umilă ar fi, prețuiește acum mai mult decât toți banii din lume. Vorba „să ne ținem de neamuri” are, parcă, acum alt înțeles. Iar asta se întâmplă – culmea! – în mijlocul izolării la domiciliu spre care suntem îndemnați. Ne izolăm desigur, dar ne izolăm întru unitate, iar această unitate constă și din familia cea mare care este neamul nostru.

Ne socotim adesea mai proști decât alții, mai necivilizați, mai incuți. Dăm buzna în magazine, ne aprovizionăm peste măsură, dăm din coate și zbierăm, mințim că nu suntem infectați și că nu am fost în zone de risc, ne purtăm iresponsabil. Dar oare alții – puși în fața acestei situații-limită – cum fac? Oare sunt mult mai buni, mai umani, mai solidari? Nu sunt astfel întotdeauna și nu toți! Am văzut cozi imense la Londra sau la Los Angeles, am văzut îmbrânceli, insolente și prefăcătorii la Paris ori la Madrid. Oamenii sunt oameni peste tot, cu bune și cu rele. Popoarele nu sunt, însă, bune sau rele, morale ori imorale, egoiste sau generoase, ci numai oamenii sunt așa. Nu este momentul să ne lamentăm, ci trebuie să ne adaptăm cât mai bine împrejurărilor și să mergem înainte. Haideți să considerăm că, în mijlocul acestui rău imens, am câștigat în comunicare, în dialog și în omenie. Văd zilnic români care se duc să hrănească alți români, care împart hrană și măști, care duc vitamine pentru întărirea imunității organismului, care au grijă de animalele de companie rămase singure. Aceștia trebuie prețuiți și încurajați. Văd și români nepăsători, egoiști, sperjuri sau cinici, iresponsabili sau răi. Aceștia trebuie veștejiți și pedepsiți. Legile curente și cele excepționale, regulile de viațuire și de conviețuire nu se discută, ci se aplică. Nu este acum momentul să fim originali, să ne exhibăm orgoliile și inițiativele, să încercăm să ne „descurcăm”. E drept că „românul s-a născut poet”, dar acum, în viața publică, trebuie să domnească legea și ordinea, nu „poezia”. Pe de altă parte, românii (ca și italienii) nu sunt nemți ori elvețieni și nu au în spate o istorie întregă de civism și democrație liber consimțită. Aș vrea să văd oameni politici care să explice starea aceasta de urgență pe înțelesul tuturor, să nu vorbească doar în sentințe, de la înălțimea podiumului lor de șefi, să nu se sfiască să pună și o lacrimă între slove (cum ar fi zis Goga), să nu-și ascundă vorba tremurată, să ne

arate că trăiesc drama noastră și că împărtășesc speranța noastră. Vorba dulce, dar fermă poate muta munții din loc. Să fim blânzi, buni cu medicii (și personalul medical) și cu învățătorii (de toate gradele). Primii ne vindecă trupurile vlăguite de boală, iar ceilalți ne vindecă sufletele, duc educația mai departe, cultivă încrederea în om și umanitate.

Am vrea (mai ales acum) să-i simțim și pe politicieni ca fiind de-ai noștri, cu spaimile și cu credințele noastre, cu vorbele noastre simple. Dar, în plus, dincolo de toate aceste naivități ale mele, ei mai au o datorie: să ia măsuri bune, să aibă alura de lideri, să-și conștientizeze rolul de elite, ca să ne poată insufla încredere și speranță. Dacă nu pot sau nu știu să facă acest lucru, atunci este grav, căci poporul acesta are nevoie de ghidaj bun, de călăuze potrivite.

Altminteri, „bucuroși le-om duce toate”, pentru că ne știm trecători și vulnerabili. Suntem trestii gânditoare, cum zicea Blaise Pascal și ne purtăm ca atare, cu umilință și cu semeție în același timp, în căutarea echilibrului. Dacă nu o facem mereu, înseamnă că avem mari curenți în educație, că nu am făcut școală cum se cade, că am rămas la un stadiu de ființă inferioară. Criza aceasta neașteptată ne-a învățat ce să prețuim în viață, cum să separăm valorile de nimicuri, ce mare avere este bogăția sufletească. Alergăm clipă de clipă după slujbe bănoase, căutăm să trăim în mare confort material, ne ascundem adesea adevăratele sentimente și acum ne dăm seama ce bogăție avem în noi și cum am putea să revărsăm această bogăție spre semenii noștri. Poate că, după această grea încercare, ne vom răndui altminteri viața individuală și socială, ne vom trezi să fim mai buni și mai drepți, ne vom revărsa preaplinul sufletului spre lume și spre țară, adică spre colțul nostru de lume, pe care nu-l iubim pentru că este perfect (nu este!), ci pentru că este (încă) al nostru.

PILDĂ DE FOLOS

Dumnezeu nu greșește niciodată

Un împărat avea un servitor care, în toate circumstanțele îi spunea întotdeauna: Regele meu, nu fi descurajat pentru că tot ce face Dumnezeu este perfect, nu greșește.

Într-o zi, au plecat la vânătoare și un animal sălbatic l-a atacat pe rege. Servitorul a reușit să omoare animalul, dar nu a putut împiedica Maiestatea să-și piardă un deget. Furios și fără a-și manifesta recunoștința, Regele a spus: Dacă Dumnezeu ar fi fost bun, n-aș fi fost atacat și nu mi-as fi pierdut un deget. Slujitorul i-a răspuns: în ciuda tuturor acestor lucruri, vă pot spune doar că Dumnezeu este bun și că tot ceea ce face este perfect, nu greșește niciodată.

Înfuriat de răspuns, regele a ordonat arestarea servitorului său. În timp ce a fost dus în închisoare, i-a spus din nou împăratului: Dumnezeu este bun și perfect. Într-o altă zi, regele a plecat singur pentru o altă vânătoare și a fost capturat de sălbatici care folosesc ființe umane pentru sacrificiu. Pe altar, sălbaticii au aflat că împăratul nu avea un deget, așa că a fost eliberat pentru că nu era considerat "complet" pentru a fi oferit zeilor. La întoarcerea sa în palat, el a ordonat eliberarea robului său și a spus: Prietenul meu, Dumnezeu a fost foarte bun pentru mine. Am fost aproape ucis, dar pentru lipsa unui singur deget, am fost eliberat. Dar am o întrebare: Dumnezeu este atât de bun, de ce mi-a permis să te pun pe tine în închisoare?

Slujitorul său i-a răspuns: Regele meu, dacă n-aș fi fost pus în închisoare, aș fi plecat cu tine și as fi fost jertfit, pentru că nu am nici un deget lipsă. Tot ce face Dumnezeu este perfect, El niciodată nu greșește.

Adesea, ne plângem de viață și de lucrurile negative care ni se întâmplă, uitând că totul se întâmplă cu un scop. Dumnezeu știe de ce citești astăzi acest mesaj... EL este bun și perfect!

Dragul meu prieten, o gândire bună îți va determina atitudinea. Când te uiți la viața, cariera, slujba sau viața ta de familie, ce spui? Lauzi pe Dumnezeu? Cu o atitudine bună față de EL, ÎL faci să se miște în favoarea ta. Stai jos și spune: Astăzi sunt recunoscător că am avut un somn liniștit, sunt recunoscător că trăiesc cu posibilități, sunt recunoscător că am un acoperiș deasupra capului, sunt recunoscător că am un loc de muncă, sunt recunoscător că am familie și prieteni. Mai presus de toate, sunt recunoscător că ÎL am pe Dumnezeu în viața mea.

Fii binecuvântat și nu fi invidios sau șocat când alții prosperă pentru că nu știți prin ce au trecut pentru a ajunge acolo (testări, încercări și necazuri), așa că mulțumește lui Dumnezeu pentru ceea ce ai.

"Puțin este mult când Dumnezeu este în el, este bine prin harul lui Dumnezeu."

POEZIE RELIGIOASĂ

Biserica noastră

Reta Culețu

De dimineată ne-am trezit, că e mare sărbătoare.
De biserică ne-am pregătit și sufletul ne doare, dar Dumnezeu e mare!
Biserica ne e pustie și sufletul ne e-mpietrit
Căci nimeni nu poate să vie la slujba celui Prea Cinstit!
Nici clopotul nu poate spune: "veniți creștini!",
Căci ușa este-nchisă, nici o lumină nu-i aprinsă.
Icoanele sunt foarte triste că nu-i lumină-n fața lor,
Că nu-i creștinul să se roage, la Iisus Nemuritor.
Duhovnicul nostru cu har este singur în altar.
Pentru cei bolnavi se roagă, pentru omenirea-ntregă.
Biserica să se deschidă, lumânări să se aprindă.
Pentru cei morți, pentru cei vii.
Pentru creștini, pentru copii.
Dar Domnul ne va lăsa să pierim în întuneric,
Curând El ne va salva, cu duhul Lui cel preaputernic. Amin!

DIN VIATA PAROHIEI

(Ianuarie – Martie)

I. Botezuri

- ◆ Aurora Ana, fiica lui Oana Cristina Diaconu

II. Parastase, pomeniri

- ◆ Voica Vintila parastas pentru sora Ioana si cei adormiti din familie
- ◆ Mariana Şoitu, Marilis și Robert Panullo, parastas pentru cei adormiți din familie
- ◆ Olimpia & Catalin Manole fu fam., parastas pentru sora Diana Maria
- ◆ Adrian Chitu, parastas pentru cei adormiți di familie
- ◆ Paul și Loredana Hussar pomenire cei adormiți din familie
- ◆ Ioana și Cristian Radu, parastas pentru cei adormiți din familie.
- ◆ Despina si Horia Albulescu, parastas pentru părinți
- ◆ Daniela Levardia parastas pentru cei adormiti din familie
- ◆ Valentina Popa, parastas pentru tata si cei adormiti din familie
- ◆ Fam. Rasboiu, parastas pentru sotul Nicolae

Alese mulțumiri se cuvin familiei Prof. Grigore și Vasilichia Burdea pentru donația mesei de Sfinții Trei Ierarhi.

Multumim, de asemenea, și doamnei Rodica Petrișor cu familia care au donat costul mesei care trebuia să fie ținută pe data de 22 Martie.

Mulțumim doamnei Reta Culețu pentru pachetele de la tombola din Ajunul Anului Nou.

Mulțumim familiilor care au făcut donații pentru crucea de pe fațadă: Cleopatra Varsani, fam. Petre și Ianula Bațu, fam. Cristian și Luminița Culețu, Reta Culețu.

Întrucât situația actuală nu permite participarea credincioșilor la slujbe și nici organizarea altor evenimente publice în biserica noastră, vă rugăm să fiți alături de noi și să susțineți biserica pe mai departe.

Rugăciuni speciale le vreme de boli molipsitoare

Dumnezeule Atotputernic, Domnul cerului și al pământului, al întregii creații văzute și nevăzute, în bunătatea Ta cea nespusă, caută cu milostivire spre cei ce se roagă Ție. Fii ajutorul și apărătorul nostru în aceste zile de suferință, Cel ce cunoști neputința noastră, și ne auzi plânsul de pocăință și zdrobirea inimii. Doamne, Iubitorule de oameni, izbăvește-ne de amenințarea acestui virus molipsitor. Trimite îngerul Tău cel păzitor să vegheze asupra noastră și să ne ocrotească pe toți. Degrabă însănătoșește pe cei ce suferă din cauza acestui virus. Îndrumă mâinile doctorilor și păzește-i pe cei sănătoși pentru a putea continua să Te slujim în pace și să slăvim numele Tău cel mare și preacinstit, al Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ești bogat în milă și, cu purtarea Ta de grijă cea înțeleaptă, ocârmuiești viața noastră, ascultă rugăciunea noastră, primește pocăința noastră pentru păcate, oprește boala această molipsitoare, precum ai încetat pedepsirea poporului Tău în vremea regelui David. Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, dăruiește însănătoșire celor cuprinși de boală, ridicându-i grabnic din patul durerii, ca să Te slăvească pe Tine, Mântuitorul cel Milostiv, iar pe cei sănătoși îi ocrotește de orice boală. Binecuvintează, întărește și păzește, Doamne, cu harul Tău, pe toți cei care, cu iubire de oameni și jertfelnicie, îi îngrijesc pe cei bolnavi la casele lor sau în spitale. Îndepărtează toată boala și suferința din popor și ne învață să prețuim viața și sănătatea ca daruri ale Tale. Dăruiește-ne, Dumnezeule, pacea Ta și umple inimile noastre de credință neclintită în ocrotirea Ta, de nădejde în ajutorul Tău și de dragoste față de Tine și de aproapele. Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile sfinților tămăduitori Pantelimon, Nectarie, Cosma, Damian, Mochie, Anichit, Ermolae, Chir, Talaleu și Trifon și ale tututor sfinților, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.